

Bilag 76.

FINANSMINISTERIET

Departementet for told- og forbrugsafgifter.

Den 10. maj 1966.

Notat vedrørende mulighederne for at dokumentere betalt afgift af forsendelser med post, bane og rutebil.

Vedrørende pakker forsendt med postvæsenet.

Som det er anført i besvarelsen af udvalgets spørgsmål (spørgsmål 61 i beretningen af 28. september 1965), undersøger man sammen med generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet mulighederne for at kunne lade de sædvanlige postpakkekvitinger være et led i afsenderens dokumentation for betalt afgift af forsendelsen. Om de hidtidige overvejelser skal oplyses følgende:

Afsendere, der ønsker kvittering for indleverede pakker, skal selv over for indleveringsposthuset fremlægge en på forhånd udfyldt kvitteringsdokumentation. Til denne dokumentation anvendes forskellige former for blanketter (løse blanketter, kvitteringsbøger, antalsedler m. m.). Afhængig af den anvendte kvitteringsform kan blanketterne indeholde enten oplysninger til direkte identifikation af de indleverede pakker (afsender- og modtageradresse) — i så fald anfører postvæsenet oplysning om pakkens vægt på kvitteringen — eller alene oplysning om antallet af indleverede pakker. For indenlandske forsendelser angiver postvæsenet *ikke* portobeløbets størrelse i kvitteringen.

Generaldirektoratet har oplyst, at det ikke skønner at have teknisk mulighed for at foretage væsentlige ændringer i den hidtil anvendte ekspeditionsform.

Ifølge lovforslagets bestemmelser kan en virksomhed til den indgående afgift alene medregne afgiftsbeløb, som særskilt er anført på indkøbsfakturaen.

Det er især om dette punkt, overvejelserne om tilpasningen til dokumentationsbestemmelserne har drejet sig, for så vidt angår postvæsenets kvitteringssystemer.

Som nævnt ovenfor anfører postvæsenet ikke portobeløbet på de afgivne kvitteringer.

Man kunne gennemføre den ordning, at afsenderen selv i forbindelse med indleveringen påfører kvitteringsblanketten oplysning om enten afgiftsbeløbets størrelse eller portobeløbets størrelse; i sidstnævnte tilfælde måtte så $\frac{1}{11}$ af portobeløbet af afsenderen kunne anses for betalt afgift ved beregningen af den indgående afgift. Ingen af disse fremgangsmåder fordrer væsentlige ændringer i det gældende system; skal der blot være en vis mulighed for kontrol, kræver det dog, at virksomhederne for visse ekspeditionsformer skal udfærdige yderligere 1 blanket pr. indleveret pakke. Ordningen forudsætter, at postvæsenet stikprøvevis kontrollerer det af afsenderen på kvitteringsblanketten anførte beløb.

Overvejelserne er endnu ikke afsluttet. Såfremt ordningen med anførsel af portobeløb — og ikke afgiftsbeløb — må vælges som den mest hensigtsmæssige, vil det være nødvendigt, at der indsættes en dispensationsbestemmelse i § 17.

Det skal bemærkes, at en ordning som den ovenfor skitserede medfører, at der ingen forskel bliver i bestemmelserne mellem virksomheder, der selv frankerer postadressekortene (med frimærker eller med frankostemplingsmaskine), og virksomheder, der betaler portoen kontant ved pakkerens indlevering.

Vedrørende gods forsendt med jernbanen.

a. Banepakker.

Ligesom hos postvæsenet kan afsendere af banepakker — d. v. s. pakker, hvor fragten betales med DSBs specielle banemær-